

Dario, mijn zoon met autisme

Eerste druk, april 2012
© 2012 Maria Raimondi

Tekstredactie: Lydia de Vries
Technische ondersteuning en totstandkoming manuscript: Sabrina Savoca
Fotografie: Patrick Machiels

ISBN: 978-90-484-2412-2
NUR: 402

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

De inhoud van dit boek kan autobiografische elementen bevatten en weerspiegelt de persoonlijke beleving van de feiten, de gebeurtenissen en verwachtingen van de auteur. De uitgever aanvaardt dan ook geen aansprakelijkheid voor schade wegens onjuistheid of onvolledigheid van de gestelde feiten, de gebeurtenissen, verwachtingen, beweringen en meningen.

*Dario,
mijn zoon met
autisme*

Maria Raimondi

Inhoudsopgave

1.	Zwanger	7
2.	De bevalling	10
3.	Weer thuis	12
4.	Een jaar oud	21
5.	Naar school	24
6.	De zoektocht	29
7.	De school	35
8.	De uitslagen	40
9.	Vier jaar alweer	47
10.	Nieuwe school	55
11.	En weer een nieuwe school	58
12.	Ijsboerke	67
13.	Harteloos	74
14.	Relatieproblemen, ziekte	77
15.	Het Dagcentrum	80
16.	Acceptatie	88
17.	Mama is mama niet meer	94
18.	En weer een andere school	98
19.	December	112
20.	Een hele kerel	124
21.	Veranderingen blijven moeilijk	136
22.	De operatie	141
23.	Uit elkaar	144
24.	De instelling	149

I. Zwanger

Na achttien jaar, ik kon het amper geloven. Gemengde gevoelens overspoelden mij. Moest ik nu blij zijn of niet? Stiekem verlangde ik al lang naar een baby, maar zelf zo'n grote keus maken: nee, dat kon ik niet. Ja, nu kwam hij, willen of niet. Aan een abortus wou ik helemaal niet denken. Ik had al twee grote kinderen. Hoe zouden zij reageren op dit grote nieuws? Enerzijds was ik heel blij, anderzijds vond ik me te oud voor nog een baby. Heel tegenstrijdige gevoelens. De reacties waren heel verschillend; sommigen vonden het fantastisch nieuws, anderen zeiden: waar beginnen jullie nog aan? Mijn ouders vonden het fantastisch nieuws, de rest van de familie reageerde ook heel enthousiast. Mijn zoon, die ondertussen achttien jaar was, zei dat hij altijd al een broertje of een zusje had gewild, en mijn dochter die tweeëntwintig was, vond de komst van de baby geweldig en ze ging het ook onmiddellijk aan haar vriendinnen vertellen.

Ik had te snel victorie gekraaid. Ik dacht dat ik deze keer gespaard zou blijven van zwangerschapskwaaltjes en eens niet ziek zou zijn, maar ik had het goed fout. Misselijk en nog eens misselijk. Vierentwintig uur aan een stuk, ik kon niets binnenhouden. De gynaecoloog had me zetpillen voorgeschreven tegen de misselijkheid, maar het hielp niet. Daar kwam nog bij dat ik alle dagen hoofdpijn had. Ik mocht wel iets nemen tegen de hoofdpijn, maar de angst dat er iets mis zou kunnen gaan met het ongeboren kindje, weerhield me dat te doen. Dokters weten vaak ook niet alles.

Het ging goed met de zwangerschap behalve dat ik nog altijd misselijk was en heel wat was afgevallen. Ik zou wat meer moeten eten, zei de dokter, maar het lukte me niet. Alleen de geur van koffie deed me al kokhalzen, in de buurt van een koffiehuisje kon ik niet meer gaan, wat

wij, voordat ik zwanger was, regelmatig deden. Erger voor mijn man dan voor mij; ik werd al misselijk bij de gedachte!

Ondertussen was ik al vier maanden verder. De dokter had voorgesteld een vruchtwaterpunctie te doen; gezien mijn leeftijd was de kans groter op een kindje met een handicap. Ik ging er onmiddellijk mee akkoord. Uit het onderzoek zou blijken of het kindje het syndroom van Down of een open ruggetje had. In dat geval zou ik, hoe erg ik de gedachte zelf vond, laten aborteren. Sommigen hadden het moeilijk om te begrijpen dat ik deze test wou ondergaan, anderen vonden dat die keuze alleen aan ons lag, en zij daarover niet konden oordelen. Er was wel een risico aan verbonden, ik kon een miskraam krijgen. Ondanks wat mensen er van dachten, ik liet de test uitvoeren; uiteindelijk waren wij de ouders die het kind moesten opvoeden. En een kind met een handicap op de wereld zetten, daar had ik het moeilijk mee. Dit kon ik het ongeboren kind niet aandoen. Dat sloot niet uit dat ik het ook moeilijk had met mijn beslissing want ik hield al van het kleintje en ik zou het met een abortus zeker niet gemakkelijk hebben. Na enkele dagen kreeg ik de uitslag. Alles was okay, geen afwijkingen en we kregen een zoontje! Dolgelukkig waren we. We hebben onmiddellijk iedereen van het goede nieuws op de hoogte gebracht. Nog altijd overviel me dat twijfelgevoel, de gedachte: wie weet scheelt er toch iets aan ons kind, ik had er geen verklaring voor. Bestaat er toch iets als een voorgevoel?

Doodziek was ik nog altijd bij het zien of ruiken van iets eetbaars, maar iedereen vond dat ik er stralend uitzag. De vijf maanden was ik al gepasseerd toen ik de griep kreeg. Met een lelijke hardnekkige hoest hadden ze me thuis aangestoken. Ik kon er niet van slapen, drie dagen koorts heb ik gehad. Het was al heel lang geleden dat ik me zo belabberd had gevoeld en uitgerekend nu kreeg ik de griep. Mijn man stond er helemaal alleen voor, iedereen lag plat behalve hij. Er bleef me maar heel weinig keus, iets innemen en zo de koorts verlagen of koortsig afwachten tot de koorts vanzelf zakte. Al was dit helemaal tegen mijn principes, ik koos toch voor het eerste. Na een dikke week

was ik weer de oude en ik hoopte dat alles nog goed was met de baby. Het eten lukte al wat beter, maar ik had nog steeds last van misselijkheid en branderigheid vanuit de maag. De baby groeide goed en als ik rustig zat, gunde hij me geen rust en schopte hij erop los. Ja, het was duidelijk een heel levendig kereltje.

De maanden verstreken, ik voelde me steeds beter en we verheugden ons allemaal al op zijn komst. We hadden de kinderwagen al gekocht, daar zou de kleine de eerste maanden in liggen. Onze andere kinderen hadden hun eigen aparte kamer en om hem bij een van hen op de kamer laten slapen, vond ik niet de juiste oplossing en in onze kamer was al helemaal geen plaats. Dus was er geen andere mogelijkheid dan de strijkkamer in orde te brengen. In deze kamer stond ook mijn naaimachine. Deze verhuisde naar de kast. De naaimachinetafel verhuisde naar het tuinhuisje. Dit werd dus zijn kamertje, een likje verf, nieuw behang en de kamer was in orde. Nog even geduld en we konden hem verwennen.